

SUB SOARELE NOPTII

TRISH COOK

Traducere din engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și ANDRA ELENA AGAFIȚEI

București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Shauki AL-GAREEB

Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Midnight Sun by Trish Cook

Copyright © 2017 by Full Fathom Five
and Midnight Sun, LLC

Cover art copyright © 2018 by Full Fathom Five
and Midnight Sun, LLC

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-44-4

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, BCR Unirea, București

Descrierea CIP poate fi consultată
la Biblioteca Națională a României.

1

Am un vis care se tot repetă: sunt mică, stau cu mama, iar ea îmi cântă. Suntem la plajă, pe o pătură veche pe care încă o am pusă bine în dulap. Aud valurile spărgându-se după cum glasul mamei se ridică și coboară. Simt căldura soarelui pe pielea mea și confortul brațelor ei în jurul meu.

Vreau să rămân în acest moment pentru totdeauna.

Când mă trezesc, îmi lipsește visul. Îmi lipsește soarele. Îmi lipsește mama.

Îmi doresc grozav de tare ca acest vis să fie adevărat, însă ar fi imposibil, deoarece mama a murit când aveam șase ani.

Și nu pot să stau la soare... deloc. Am o problemă genetică rară numită xerodermie pigmentară, alias XP, ceea ce în principiu înseamnă o sensibilitate severă la lumina soarelui. Dacă lumina soarelui alunecă și un pic peste pielea mea, fac cancer cutanat, iar corpul meu nu poate să repare distrugerea, astfel încât creierul meu începe să se

deterioreze — ceea ce ar putea însemna pierderea auzului, dificultate la mers și înghițit, probleme de mișcare, pierderea funcției intelectuale și capacității de vorbire, convulsii și a, da, moartea.

Amuzant, nu?

Așa că îmi petrec zilele în casă, pierzând vremea cu tata (cu adevărat cel mai bun tată din toate timpurile) și cu Morgan (cu adevărat cea mai bună prietenă din toate timpurile).

Morgan și cu mine obișnuiam să ne prefacem că eu eram ca Rapunzel din *O poveste încâlcită*, ascunsă în turnul (dormitorul) meu întunecat. Am văzut filmul de vreo sută de ori când a fost lansat. La un moment dat, Rapunzel n-a mai rezistat și a evadat de-acolo cu un tip. Acum, că sunt mai mare, te înțeleg pe deplin, draga mea.

Presupun că dacă există un alt lucru pe care îl am în comun cu Rapunzel, acela este că va trebui să îmi păstrez încrederea și să continui să lupt până ce îmi primesc partea cu „până la adânci bătrâneți”. A mea e posibil să nu fie menită să dureze la fel de mult ca a celorlalți oameni — însă asta nu înseamnă că va fi mai puțin extraordinară.

2

Iată, iar am început să turui. E un obicei care mă vâra în bucluc uneori. Veți vedea. Deocamdată, dați-mi voie să vorbesc mai rar și s-o iau de la început.

Bună! Sunt Katie Price și bănuiesc că din afară — dacă ați putea să vedeți cu adevărat prin ferestrele mele, ceea ce nu se poate, grație parasolarelor care împiedică orice rază de lumină UV să intre în casa mea — ați putea crede că sunt o fată bolnavă penibilă care se zgâiește întotdeauna pe geam la ce se întâmplă prin jur. Dar, de fapt, sunt exact la fel ca toți ceilalți, cu o excepție majoră la treaba cu „nu pot să ies la soare”.

Cânt la chitară, scriu versuri pentru cântece și poezii și cred că sună grozav atunci când cânt la duș. Îmi place astronomia și sper ca într-o zi să fiu astrofiziciană. Detest varza de Bruxelles, îmi place mâncarea chinezească, cred că mopșii sunt cei mai adorabili câini de pe planetă, iar păianjenii mă fac s-o iau razna. Cea mai bună prietenă a

Re
 mea — să recunoaștem, singura mea prietenă din viața reală, o altă persoană decât tata (bine, asta m-a făcut să par cu adevărat tristă, nu?) —, Morgan, e șmecheră rău și tăbăcește funduri, și cu certitudine o să vă tăbăcească și vouă fundul dacă nu sunteți de acord.

Și, o, da, se întâmplă să am o pasiune uriașă pentru un tip pe nume Charlie Reed. Încă din clasa întâi, atunci când am fost izolată pe timpul zilei în această casă de către diagnosticul meu de XP, l-am privit trecând prin fața geamului meu în drumul lui spre școală. Cu timpul, să-l privesc pe Charlie trecând pe aici a devenit o parte din rutina mea. Împreună cu consultațiile permanente la doctor, cu dormitul în timpul zilei și statul trează noaptea — ceea ce, din câte am auzit, este programul de vis al celor mai mulți puști de vârsta mea — și cu muzica. În timpul săptămânii, el este ultima persoană pe care o văd în fiecare dimineață înainte de a mă duce la culcare și prima persoană pe care o văd în fiecare după-amiază când mă trezesc. În timp ce îmi fac somnul de „noapte”, el se duce la școală și la antrenamentul de înot. Își trăiește viața lui normală și perfectă. Practic, a crescut chiar sub ochii mei și s-a făcut din ce în ce mai frumușel cu fiecare an. Acum e în ultimul an de liceu, înalt și zvelt, cu un păr superb moale, ciufulit, și cu niște ochi care ar putea să topească un aisberg mai repede decât încălzirea globală. Singurul lucru care stă în calea marii noastre aventuri sentimentale este... că el habar n-are că exist.

Când a tras la loc pubela noastră de gunoi de pe stradă după o noapte vântoasă — după ce literalmente toți ceilalți au trecut pe lângă —, nu știa că îl priveam. Când s-a oprit să o ajute pe doamna Graham de vizavi cu cumpărăturile, la fel. Am văzut micile lucruri amabile pe care le face, chiar și atunci când crede că nu e nimeni în preajmă să remarce.

Nu e ca și cum aș putea pur și simplu să ies pe ușă într-o dimineață și să mă ciocnesc de el din întâmplare, deoarece atunci aș muri arsă. (Nu vă faceți griji — nu s-ar întâmpla chiar atât de repede. Dar, credeți-mă, n-ar fi plăcut.) Totuși, aș minți dacă aș spune că nu am fantezii să fac un gest măreț într-o bună zi. De pildă, nu știu, să bat în geam când îl văd. Să-i fac semn cu mâna să intre în casă (când tata nu se uită). Să-l invit sus. (Unde tata să nu ne urmeze? Ha! Vise...) Să-mi trec degetele prin părul acela superb. Să-l sărut.

Bine. Nu o să se întâmple. Știu.

Am să-l urmăresc cu privirea așa cum am făcut-o mereu (într-o manieră care nu îți dă absolut deloc fiori!) — cel puțin până când acel copac prost plasat îmi blochează vederea — și am să-i doresc numai bine când stelele vor răsați în seara asta. Am să-i doresc să fie fericit, pentru că azi termină liceul și se îndreaptă spre o viață plină de lucruri minunate și aventuri. Am să-i doresc să i se împlinească tot ce a visat. O merită. Cu toții merităm. Cea mai mare dorință a mea (să am o viață normală — încerc să nu fiu

ursuză acum) nu se va împlini niciodată, dar sper ca a lui Charlie să se îplinească.

Îmi deschid laptopul să urmăresc în direct ceea ce ar fi fost și ceremonia mea de absolvire. Asta dacă n-aș fi fost școlită acasă încă din clasa întâi. E puțin dezamăgitor pentru mine să văd că deja am acumulat destule credite online pentru a fi studentă în anul întâi la o facultate. Ce pot să spun? Îmi place să învăț. Plus că am mult mai mult timp la îndemână decât majoritatea puștilor.

Totuși, este ceremonia de absolvire. Un moment definitiv în viețile celor mai mulți oameni. Totuși, în cazul meu, nu sunt sigură că simbolizează nimic mai mult decât același lucru ca întotdeauna. La sosirea toamnei, eu voi sta în continuare aici, în camera mea, luând cursuri online, evitând la nesfârșit soarele, în loc să mă îndrept către o universitate fabuloasă. Oftat. Cu toate acestea, mă simt cumva nostalgică.

Se strigă numele, iar puștii urcă pe scenă să dea mâna cu directorul. Coboară, strângând în mâini diplomele. După ce și-o primește pe a sa, Morgan se îndreaptă spre camera de luat vederi în loc de scări, apoi pozează și rostește pe mutește: *Da, târfelor!* Este rapid redirectionată înapoi în rând, însă nu înainte să râd atât de tare, încât nu mai pot să respir. Nu eram convinsă că o va duce până la capăt — dar când a dat Morgan înapoi la una dintre provocările mele?

Aștept cu nerăbdare ca ei să ajungă la *R-uri*. Uau, există o mulțime de *P-uri* în clasa asta (minus unul, firește). Și un *Q*? Care sunt șansele? (Ooo, sărmana fată! Presupun că Quackenbush nu a fost un nume de familie prea prietenos la liceu.) În sfârșit îi strigă numele lui Charlie. De-abia aștept să văd cât de demn și de chipeș arată în roba lui de absolvent, cât de visător de fabuloși sunt ochii lui sub tocă. Exact când Charlie intră în cadru, tata se năpustește în camera mea.

— Katie Price! bubuie el.

Stă acolo cu un zâmbet prostesc pe chip și cu o bucată de hârtie rulată în mână. În acest moment, cele mai multe fete ar urla ceva de genul „ÎHH! Vrei, TE ROG, să ieși din camera mea?” Dar eu știu că el doar încearcă să mă facă fericită și să mă simt inclusă, așa că închid laptopul și râd. El, desigur, s-a străduit; de ce să nu-l las să se simtă bine în această privință? Nu e vina lui că în momentul de față stau așezată pe patul meu în loc să traversez scena aia împreună cu restul clasei mele.

Stai, retrag asta. Cumva *este* vina lui. Gândiți așa: jumătate vina lui și jumătate a mamei. Era necesar ca amândoi să contribuie cu o genă mutantă pentru a-mi da XP. În fine. Evident, nu a fost cu intenție.

— Cu ce ești îmbrăcat?

— Membrii facultății și personalul poartă întotdeauna o robă și o tocă, la fel și elevii, îmi răspunde el, întinzându-mi toca, parte a ținutei.

O iau de la el și mi-o pun pe cap. Îmi înmânează diploma tipărită manual, care precizează că acum sunt în mod oficial o absolventă școlită la domiciliu. Există o mică notă de subsol care confirmă că am deja douăzeci și patru de credite pentru facultate pe numele meu. Îi zâmbesc tatei și dau mâna cu el. În general, și în special în astfel de momente, îmi place cât de bine mă cunoaște. Înțelege cât preț pun pe realizările mele academice, de vreme ce învățatul este unul dintre puținele lucruri în viață pe care soarele nu mi le poate distruge. Tata înțelege că aș prefera mai curând să ies în evidență pentru mintea mea decât pentru faptul că am moștenit o boală care afectează doar o persoană dintr-un milion.

— Așadar, ca șefă de promoție, presupun că ai pregătit un discurs? mă întrebă.

Îmi potrivesc toca și mă întreb ce-aș putea spune pentru a sărbători această zi nu-chiar-atât-de-specială.

— Ei bine, aș vrea în mod categoric să îi aduc multe mulțumiri dirigintelui, încep eu.

— A, bine, cu plăcere, zice tata, cu ochii sclipind.

— Și profesorului meu de spaniolă...

— *De nada*, spune, și își scoate o pălărie imagină.

— Și profesorului meu de engleză...

Aici, tata face o mică reverență.

— A fost plăcerea mea!

— Și să precizez din nou, pentru a fi consemnat, că profesorul meu de sport habar nu avea ce făcea.

Tata duce o mână la inimă.

— O, asta e o lovitură sub centură! exclamă el. Aveam de gând să-ți dau această felicitare, dar acum...

O leagănă aproape de mine, apoi o înșfacă atunci când încerc să o iau. Ridic din umeri ca și cum nu mi-ar păsa. El se recunoaște învins și o lasă să cadă ușor în poala mea, apoi se prăbușește pe marginea patului meu.

Vâr mâna în plicul supradimensionat și scot o felicitare. Este caricaturală, de modă veche, și înfățișează o stea zâmbitoare care poartă o toacă de absolvent. Pe partea din față scrie cu cel mai insipid font cu puțință, Comic Sans: *Felicitări absolventești, superstea!*

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta este cea mai tâmpită felicitare pe care am văzut-o vreodată.

— Știu, spune el, încuviințând cu o mișcare gravă din cap. M-am dus la trei magazine să găsesc o felicitare atât de jalnică. În regulă, ești pregătită pentru cadoul tău?

— Cadou?

Nu mă așteptam la un dar.

— Ce cadou?

Tata sare și se repede pe hol. Se întoarce câteva secunde mai târziu, aducând o cutie de chitară uzată, împodobită cu o fundă roșie.